

Evan Williams

SHAMPOO

förlänar en skönhet, som knappast kan uppnås på något annat sätt... bibehåller dessutom håret ungt.

"Ordinary" för mörkt hår
"Camomile" för ljus hår

I alla parfymaffärer
och frisersalonger

Än pojkarna då?

Lustigt hur det kan gå ibland — jag började här om sist skriva en sådan här bokruta med tanke på små pojkars vurner och värlekar; solen hade gett oss sitt första vackra leende och jag upplevde minnen av spela kula och hoppa hage — och så övergav jag dem ändå för att tänka på förlovade flickor som drömmer om och sömmar till sin bosättning. Men grabbar som ännu inte ägna jäntor någon vidare uppskattning ha nu en gång för alla mitt hjärta, så jag återvänder väl.

Jag undrar så, om August och Petronella i deras akvarium ha levat glatt över vintern, och gör de inte det, så skyll inte på Cohn! Jag har säkert talat om den lilla *Akvarieboken* som Axel Cohn skrivit? — jag undrar om deras frimärkssamlingar ha vuxit och om de följer med vad som står på frimärksspalten i *Min Tidning*. — Jag vet att deras fotograferingsiver tar ny fart när det börjar lysa blanka dagar på asfalten i skymningen då de gå från skolan, och skidspårerna i skogen få vassa kanter, och många av dem föresätter sig att i sommar ska det bli ordning på fotograferingen och inte så mycket förstörda filmer. Boken som de behöva heter *Handledning i fotografering* i serien »Jag gör allting själv» och kostar 75 öre.

Men pojken som inte har bestämda friluftsplaner då våren kommer, han som vill ha mycket att välja på och mycket att planera han önskar sig — om han har namnsdag eller födelsedag eller annars förtjänat en större uppmuntran — *Pojkarnas friluftstekar* av Littorin. Det är en gammal god kamrat som räcker länge. Har jag sagt det förut, så upprepas det härmed, Ett gott råd eller en viktig upplysning kan man ju gärna ge två gånger — tänk på Fröken Ur i radio t. ex. Hon upprepar för säkerhets skull alltid vad klockan visar för att alla ska få veta't. Någon kunde ju slumrat till eller haft öronen på annat håll första gången.

För resten kan jag tala om att jag just nu håller på att läsa om en väldigt spännande och romantisk historia, som ni kanske sett på film i vinter. Det är Stevensons gamla hederliga »Skattkamarön», som upplever en ny ungdom tack vare filmbilderna. Den går som följetong i tidningen *Levande Livet*, och brukar någon äldre medlem av familjen skaffa sig den, så kan pojkarna gärna be att få låna den just för följetongens skull. »Skattkamarön» hör till de där berättelserna med stolta seglande skepp, stora faror och modiga bedrifter som aldrig förlora sitt grepp om en riktig pojke. Och inte mig heller... Mams.

Förlåt mig. (Forts. fr. sid. 23.)

Moore skyndande efter dem. Han yttrade några ord, som Patricia inte uppfattade. Fru Brent uppfattade dem emellertid och vände sig om.

»Det vara bara vad jag väntade», sade hon med stentorsröst. »När man är nog dåraktig att låta sin dotter fortsätta bekantskapen med en okänd herre på en båt, får man ta konsekvenserna. Jag tackar alla goda makter för att de lagade så, att vi missade färjan i går kväll. Hade vi inte det gjort, skulle vi aldrig ha upptäckt detta!» Vad »detta» var antydde hon med en föraktfull åtbörd mot Grace Nortons hus.

Den unge mannen gjorde åter ett försök att protestera. Men då avbröt Vera henne. »Jag är ledsen, Tommy», sade hon med gråtmild röst. »Men du har ärligt förtjänat straffet. Här har du din ring tillbaka.»

Hon lossade en ring från vänstra handens tredje finger och kastade den till honom. Han uppfångade den skickligt och stack den i badrocksfickan.

»Men jag får väl ändå skaffa er en bil?» ropade han efter dem, som den mönstergille värd han var.

»Nej tack — vi tar spårvagnen», blev fru Brents iskalla svar.

Och med Veras arm under sin lottade hon henne över vägen och bort mot spårvagnens hållplats.

Så gick hon ut i köket för att skära upp bröd och kasta en blick in i ugnen. Efter att även ha tänt lågan under kaffeköket marscherade hon ut ur huset och fram till grannens dörr.

Det dröjde en lång stund innan hon hörde något livstecken inifrån huset. Under väntetiden försökte hon att fatta ett beslut. Skulle hon svara ja eller nej på Roberts frieri? Det vore en gränslös dumhet att svara nej.

Dörren öppnades.

»Vad är det som hänt?» frågade han syrligt. »Står huset i lågor? Eller vad har ni nu hittat på?»

»Å — ingenting annat än frukost», mumlade hon. »Jag menar, frukosten står på bordet. Jag menar kunde ni inte komma över och dricka en kopp kaffe med mig? Då kunde jag också få säga er, hur ledsen jag är över vad som hände i går kväll. Att jag tog miste på hus, menar jag. Jag reser till stan genast efter frukosten.»

»Men... jag är inte hungrig», ljög unge herr Moore.

»Jag har gjort en omelett», fortsatte Patricia, »och rostat massor av bröd.»

Han betraktade henne kallt. Så skakade han på huvudet.

»Dessutom hittade jag jordgubbar i isskåpet», sade Patricia. »Jag har också hittat strösocker att doppa dem i.»

Hon såg så ångerfull ut när hon sade